

Universitätsbibliothek Paderborn

Meditationes De Præcipvis Fidei Nostræ Mysteriis

Vitæ ac Passionis D.N. Iesv Christi; Et B.V. Mariæ; Sanctorumq[ue] et
Euangeliorum occurrentium Cum Orationis Mentalis circa eadem praxi In
sex partes tributæ

Qvae Meditationes Complectitvr circa omnia Christi Domini Acta, ab eius
Baptismo ad finem vsque Prædictionis, Doctrinam, Miracula, Parabolas

Puente, Luis de la

Coloniae, 1612

11. De Sermone Christi in monte.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-54633](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-54633)

Ipsa munditia cordis sui delectabit te, & faciet te orare. si autem immunda sit turbata, & incomposita, cum illam ingredi volueris, exhibis statim, & orationem relinques. sicut qui Ecclesiam ingreditur oraturus, in qua strepitus & clamores sint, exit statim; quia non potest, vt cuperet, orare. O Saluator mi, sancto zelo tuo te arma, flagellum in manu tua accipe, & ingressus templum hoc, eijce ex eo, quicquid tibi displicet, nec patiaris quidque per illud transire, quod turbet. Purga hanc latronum speluncam, vt ex nunc sit domus Orationis, Angelorum hospicium, & pacis habitatio, in qua tu mareas in æternum. Amen.

Conc. 2. in Psal. 33. Psal. 100. 2. in id. perambulabam in innocentia cordis mei in medio domus mea.

MEDITATIO XI.

DE SERMONE IN MONTE, & de octo beatitudinibus.

VIDENS autem Iesus turbas, ascendit in montem: & cum sedisset, accesserunt ad eum discipuli eius, b & eleuatis oculis in eos aperiens os suum docebat eos dicēs: Beati pauperes spiritu &c.

a Mat. 5. 1.

b Luc. 6. 20

Circa hoc adeo magnificum exordium considerari potest mysterium loci, in quo sermo habetur, qui est mons altus; sessio autem ipsius Magi-

stri, quæ est terra humilis; Auditores, qui propius accesserunt, qui sunt ipsi Apostoli; Oculorum motus, qui est eleuatio ad illos conspiciendos; modus item loquendi; qui fuit os suum aperiendo, ac denique sermonis thema, quod est, Octo Beatitudines. Et super omnia interior magistri excellentia, à quo reliqua processerunt.

PUNCTVM I.

I.

PRIMUM considerandum, Christū Dominum nostrum in hoc mōte triplicis principui officij, quod eius Pater ad nostram utilitatem ei cōmiserat, publicam possessionem adijisse, Magistri videlicet, legislatoris, & Consiliarij, omnia exercendo perfectione altissima, montis altitudine præsignata. Ingressus enim intra seipsum *c ex thesauris* scientiæ & sapientiæ Dei, quos in seipso habebat, *protulit, noua & vetera.* præciosissimas videlicet, nobisque vtilissimas veritates, Quæ Magister, docuit nos, non vana aut curiosa? non Astrologiam, aliaue humanas scientias, quæ multum inflant, parum verò prodesse consue-

*c Mat. 13. 12**d Sap. 10. 10**e Isai. 48. 17*

uerunt: sed *d scientiam* nos docuit *Sanctorum,* & vt Isaias loquitur: *e Ego Dominus Deus tuus, docens te vtilia.* quæ altissima fidei nostræ mysteria, resq; ad sanctitatē obtinendam necessarias complectuntur. Quæ Legislator, promulgauit de nouo, ac declarauit diuinam legem, cum omni puritate & sanctitate, quam in se continet; eandemque ab omnibus erroribus, quos humana malitia ei immiscuerat,

purif.

purificauit, quæ verò in antiqua lege erāt imperfecta, ipse adiecit, vt eā perficeret. Quà cōsiliarius, docuit legis nouæ & Euangelicæ cōsilia, quæ sunt excellentissima omniū, quæ cōsuli possunt, quorum ratione appellatur, *f ad mirabilis, Consiliarius, & magni consilij Angelus.* f Isai. 9. 6.

II.

DEINDE perpendam tria hæc officia executum esse Christum Dominum nouo quodā, admirando, & excellentissimo modo. Nam, vt Magister, non solūm exteriū doctrinam proponebat; sed interiū etiam lucem dabat cœlestem, qua illa caperetur & æstimaretur: Vt legislator non solūm excellētes leges & præcepta proponebat; sed eadem cordi imprimebat, simul gratiam conferens, vt magna suauitate implerentur. Denique vt Consiliarius non solūm consilium dabat, sed spiritum etiā simul & vires ad recipiendū, & porrò executioni mandandum conferebat. Qua ratione magistros omnes, legislatores, & mundi consiliarios excelluit; vt propterea iure merito prohibuerit; *g Mat. 23. 10. Ne vocemini magistri, quia magister vester vnus est Christus.* Et eadem ratione erit vnus tantūm legislator, & Consiliarius vnicus. O Pater æternæ, gratias tibi ago, quod mihi Magistrum optimum, legislatorem & consiliariū dederis, quem dare poteris, O fili Dei viui, quid pro tātō hoc beneficio reddā, q̄ ipsemet veneris, tuumq; os aperueris, vt tuā me doctrinā doceres. suffecisset .n. si Angeli venissent, & eorū ore eā mihi cōmunicasses. O anima mea *h Isai. 30. 20* h videant oculi tui

præce

i Eccl. 6. 6.

k Psal. 118.
24.

l Psal. 33. 8.

III.

praeceptorem tuum, quem tibi Deus dedit. Et quandoquidē præcipit vt i Consiliarius tibi sit vnus de mille, hunc elige, qui omnium est optimus, electus ex millibus. Consule eum in tuis dubijs, & k consilium tuum sint iustificaciones eius. O cœlestis magister illustra me tua luce, vt cognoscam quod me doces. O legislator superne, impertire mihi benedictionem tuam, vt quod mihi imperas, implere valeam. O admirabilis Consiliarie, da mihi vires, vt tua sequar consilia; & tuo auxilio l de virtute in virtutem ascendam, donec te videam Deum Deorum in Sion. Amen.

m Psal 33. 6
n Deu. 33. 3

DEMVM perpendam Christum Dominum nostrum, nunquam desistere à tribus hisce officijs erga homines præstandis, erga eos præcipuè, qui desiderant montem perfectionis cū ipso conscendere, & ipsi amore maximè appropinquare. Nam vt scriptura loquitur, m *Qui ad eum accedunt illuminantur n & qui appropinquant pedibus eius per ipsius humilitatis imitationem accipient de doctrina illius.* In tales conijcit ipse oculos suæ misericordiae eosque docet nunc per concionatores, cū eos audiunt, nunc per sacros & pios libros, cū eos legunt; nunc seorsim per internas inspirationes, cū orant & meditantur, aperiens ipsemet os suum, & ad eorum cor loquatur, vbi instar Magistri nouum infundit lumen ad fidei mysteria cognoscenda, & legislatoris instar affectus imprimat legis gratiae & charitatis: & sicut Consiliarius vocat,

& ad

& ad perfectionem sequendam sollicitat.

HOC igitur spiritu accedere me oportet ad concionem, lectionem, & orationē, sicut qui propè accedit, ad diuinum hunc magistrum audiendum, qui me internè per alios alloquitur. propterea enim dixit pater æternus *O Et non faciet auolare à te vltra doctorem tuum.*

o Isa. 30. 20.

NVNQVAM enim vsque ad finem mundi ab hoc officio cessabit. Quare in ipso horum exercitiorū vestibulo, Christo Domino nostro dicere possum: *O Magistrorum Magister, aperi quæso os tuum & loquere quia audit seruus tuus, desiderans id exequi, quod audierit.*

1. Reg. 3. 9.

PVNCTVM II.

CONSIDERANDVM hic est thema ipsum & sermonis Christi fundamentum. Inspiciens enim ipse virtutum thesaurū, quem in anima sua habebat, ex eo protulit octo primarias, quibus vniuersa Euangelicæ perfectionis ratio continetur; quæ virtutes quidem sunt antiquæ, sed valdè nouæ, & nunquam in mundo auditæ, nouo quodam nomine Beatitudinem illis imposito, quāuis carni essent acerbæ. Hic locum habuit illud sponsæ: *a Labia eius lilia distillantia myrrham primam.* Nam aperiens os suum, nunc primum per labia sua distillauit magna dulcedine & suauitate octo hosce virtutum & mortificationis selectissimæ actus: gustatui quidem & carni acerbos, Deo verò gratos & suauevolentes spiritui valdè vtilis, & qui ab omni culpæ corruptione præseruare illum possint,

a Cant. 5. 13

I.

præ-

b Cant. 5.5.

præmio enim, quod promittebat, & suauissimo, quo eas proponebat modo dulcissimos reddebat. O superne Magister, b *instilla* quæso cordi meo electam & probatissimam harum virtutum *myrrham*, & *manus mea ac digiti* & omnes animæ facultates *illam distillent*, doctrinam euestigio tuam opere exequendo.

II.

DEINDE perpendā, qua ratione Christus Dominus harū virtutum, quæ in mūdo despectui & horrore erant, honorem promouerit. mundus enim non beatitudines illas, sed calamitates iudicabat, ac propterea eas fugiēs, eis contrariā amplectebatur. Noster verò Saluator, glorioso valdè nomine vnamquamq; compellauit, & excellentissimū præmiū cuiq; assignauit; exemploq; suo perquam maximè illustrauit. Cū enim qua Deus erat, paupertatis, fletus, ac persecutionum capax non esset, descendit è cœlo, vt harum virtutum actus homo factus exerceret, latentesq; in eis thesauros nobis aperiret. Gratias tibi supreme magister, quòd nos à tanto errore, doctrina & exemplo tuo liberaueris, ex nunc Beatitudinē iudicabo, quicquid tu clarissimo hoc nomine compellas; totisque viribus & illud quærā, & fugiam contrarium. detege Domine errorem hunc omnibus, qui in mundo viuunt, vt his veritatibus cognitis, virtutes ipsas amplectantur, & earum fruantur præmiis, veramq; ad quam fuerunt cōditi, beatitudinem consequantur.

III.

TERTIÒ perpendā has octo Beatitudines

esse

esse instar octo graduum scalæ coelestis, per quos ad sanctitatis culmen, & cum Deo unionem conscenditur, & hoc spiritu easdem meditari oportet, tria aut quatuor in singulis expédendo, actus videlicet illius virtutis exemplum, quod Christus nobis eã exercendo præbuit, Præmium, quod eidẽ respondẽs promittit ac deniq; poenã, quam ijs minatur, qui viã tenent contrariam, vt in subiectis punctis dicetur. Hoc prænotato, ne eadem res repetatur læpiũs, Christi Domini exempla solũ meditabor, lectorẽ remittens ad fusiores tractationem, quæ in mysterijs, vbi Christus eas exercuit, ponetur; in cruce præcipue, in qua omnes illas eminenter exercuit, vt initio quartæ partis apparebit: Et eãdem causã ipsa præmia solũ attingam, quia de omnibus simul in fine sextæ partis fusius agetur, vt inæstimabiles gloriæ diuitias aperiãmus.

PUNCTVM III.

Beati pauperes spiritu, quoniam ipsorum est regnum cælorum.

CONSIDERANDI sunt primũ actus pauperatis spiritus, qui sunt quinque. *Primus* est spiritu & corde rebus temporalibus renũciare, inordinatos ad eas affectus exuendo, & ad eas reipsa relinquẽdas, quando ad DEI voluntatem exequendam id fuerit necessarium, nos ipsos offerendo paratos. *Secundus* igitur perfectior actus est, reipsa abijcere quicquid possideo, excitatus ad hoc spirituali & pura voluntate Deo placẽdi, vt spi-

ritus

S. Tho. 1. 2.
q. 69

I.

ritus diuini, qui me ad id inclinat, impulsui paream. *Tertius* est, exuere & purificare animam ab omni spiritu & vento vanitatis, & ab omni tumore & presumptione vana, contemnendo quoad potero corde omnes mundi pompas, aut etiam eas relinquendo, quando id possum, & mihi id expedit ad diuinum seruitium. *Quartus* est, me ipsum ab omni proprietatis spiritu exspoliare, iudicium proprium, propriamque voluntatem cum omnibus eius desideriis, (nisi quæ Dei voluntati, sunt conformia, nam tunc non propria sed communia iudicabuntur) omnino exuendo. *Quintus*, ille supremus actus est, ita me ipsum exinanire, ut a deo pauperem me agnoscam, quod ex me ipso nihil prorsus habeam, nisi Deus gratis mihi donet, si quidem ne ipsum quidem esse quod habeo meum est, sed Dei, sine quo nihil sum. Quinque hos actus perpendens tum erubescam quod eos in me non reperiam; tum spiritui diuino supplicabo, me ut adiuuet ad illos iuxta rationem mei status obtinendos.

II.

*D. Thom. 3.
q. 40. a. 3.*

*Psal. 87. 16.
Pauper sum
ego.*

DEINDE, considerabo rara illa, quæ Christus Dominus noster in omnibus vitæ suæ actibus & in rebus omnibus, quæ paupertatis materia esse poterant, exempla nobis reliquit. Elegit enim in primis matrem pauperem, pauperem patriam, pauperrimam porticum, in qua nasceretur; fuitque in paupere præsepio reclinatus. In iuuentute sua artem exercuit vilem & pauperem. nam manuum suarum labore victum comparabat (sicut in secunda parte

parte dictum est) quando etiam prædicabat, comedebat de ijs, quæ deuotæ foeminæ a ministrabant ei de facultatibus suis. comedebat autem hordeaceum panem, nec propriam domum habebat, sic enim ipse dixit: *b Vulpes foueas habent, & volucres cali nidos, filius autem hominis non habet vbi caput suum reclinet.* Imò & discipulos elegit pauperes, ac semper se pauperibus coniunxit, contemptum sui amauit; honores fugit; propriam voluntatem exiit, imò excellentissima quadam interiori paupertate se ipso sese expoliauit. Dixit enim se *c descendisse de celo non vt propriam voluntatem faceret sed eius qui misit ipsum. & d à seipso se nihil posse, sed quod Patrē suum facientem videret.* Ac denique mortis tempore eò vsque eius paupertas deuenit, vt sublati vestibus, nudus in cruce relinqueretur: Et vt amorem suum erga paupertatem quanti que illam faceret, manifestius ostenderet, tanquam lapidem sui Euangelij fundamentalem, & portam, qua ad ipsius scholam pateret ingressus, in hoc sermone illum posuit, dicens, *e omnis ex vobis, qui non renuntiat (saltem affectu) omnibus qua possidet, non potest meus esse discipulus.* O supreme Magister per quinque illos sanguinis fontes, qui ex quinque tuis vulneribus emanarunt, quinque hos paupertatis actus, mihi concede, quò perfectionem, quã super eam extruxisti consequi valeam.

a Luc. 8.3.

b Luc. 9.58.

c Ioh. 6.38.

d G. c. 5. 19.

30.

e Luc. 14.33

TERTIÒ perpendam Christum Dominum

III. Part. Medit.

K

huius

f Ro. 14. 17.

huiusmodi pauperibus regnum celorum promississe, & propterea illos beatos pronunciasse: qui re ipsa tales sunt, dum etiam in hac vita regnum Dei possident, quod Apostolus *frustitiam, pacem & gaudium in Spiritu sancto* appellat: quod ijs conceditur, qui suam cupiditatem mortificant, sicut i. p. medit. 21. dictum est. Sunt præterea beati propter spem & certam arrham, quam habent, regnum celorum obtinendi, quod in altera vita est promissum, cuius diuitiæ, ut postea videbimus, sunt inæstimabiles. O anima mea, quomodo spiritus paupertatem non amplexaberis, quæ tuus cælestis magister complexus est, & in qua tot præmia obtinentur? proijce ergo te in ipsius manus, qui nec providentiâ suâ tibi deerit, nec definet promissionem suam implere. Et qui quotidie regnum Dei petis, paupertatem, cui illud est promissum, amplectere.

IV.

g Luc. 6. 24

CONSIDERABO quartò horrendas minas Christi Domini aduersus eos diuites, qui paupertatem spiritus detestantes, superfluas amant diuitias, g *Va*, inquit, *vobis diuitibus; quæ hic habetis consolationem vestram*, quasi diceret, o vos infelices, quorum totum præmium in ea consolatione finietur, quam in vestris diuitiis habetis, *væ*, inquam, *vobis*, qui præmium hic vestrum accipientes, nullam postea à Deo consolationem habebitis, quæ vestra aliàs & pura est consolatio, non sicut vestra, cui mille incommoda admiscentur

num.

nunquam enim regnum vobis erit, *iustitia, pax, & gaudium*, sed iniustitiâ potius, turbatione ac tristitiâ replebimini, ac deniq; ad extremam paupertatem, æternamq; miseriam deuenietis, sicut h *Epulo ille diues, qui cum bona & consolationes recepisset in vita sua, postea in inferno cruciabatur*, contra quam pauper Lazarus. h Lu. 16. 25.

QVARE, anima mea, si tanti præmij desiderium ad paupertatis amorē non te mouet, moueat te saltem, tot malorum timor; vt consolationem tuam, in temporalium diuitiarum odio ponens, amorem transferas ad æternas, quibus frui possis.

PUNCTVM IV.

Beati mites, quoniam ipsi possidebunt terram.

PERFECTA mansuetudo hos actus complectitur, *primus* est, iræ impetus, cordisq; perturbationes reprimere, interiore & exteriori in vultu & corporis motibus tranquillitate conseruata.

Secundus affabilem esse cum omnibus, verbis eos blandis alloquendo, nullo verbo iniurioso aut ingrato, nec turbata voce, aut contentione, quæ turbare alios possit, prolato.

Tertius, non solum iniurias non vlcisci, aut malum pro malo non reddere, sed potius, nec violentiâ iniuriosa ei resistere, qui mihi inferat iniuriam, & ferre magna tranquillitate meum contemptum, offerendo, si opus erit, a *sinistram maxillam meam;* a Mat. 5. 39.

K 2

ei qui

ei qui percusserit dexteram; bonum pro malo reddendo; eum, qui me iniuria affecit excusando, Deumque ut ei ignoscat, rogando. Huiusmodi mansuetudo erga omnes seruanda est, superiores, æquales, & inferiores, in omnibus negotijs, in quouis euentu: nunquam admittendo contra eam aliquid, etiam cum zelo iustitiæ uti necessarium esset.

II.

DEINDE considerabo excellentissimam Christi Domini mansuetudinem, quã semper tãti fecit, ut cû infigne semper eius exemplar

bMat. 23. 19 seipsum præberet, diceret, *b Discite à me quia mitis sum, & humilis corde;* hoc eodem insigni

cIsai. 42. 3.

4.

cMat. 12. 19

voluit agnosci, in primo suo in mundum aduentu, dicens per prophetas: *c Non erit tristis, neq; turbulentus, non clamabit, nec audietur vox eius foris; calamum quassatum non conteret, & linum fumigans non extinguet.* potius fumum illum & naribus suis excipiet, & patienter feret. In passione etiam sua, raram ostendit mansuetudinem, ut etiam pro persecutoribus exoraret, ut suo loco dicemus. O mansuetissimi

d Lu. 23. 34

fIsai. 53. 7.

me *Agno*, qui cum tunderis, & excoriaris, os tuum non aperiebas, copiosam mihi concede gratiam, qua admirabilem tuam imiter mansuetudinem.

III.

CONSIDERANDUM tertio mansuetorum præmium esse, ut possideant terram. *Primum* quia ipsi sunt domini terræ cordis sui, suarumque passionum, possidentes etiam magna firmitate animas suas, & intra illas Deum suum & Dominum, cum quo val-

dè fa.

dè familiariter agunt, sicut mitissimus Moyses, & mansuetus Dauid; complacet enim sibi Deus valdè, dum *vias suas mansuetos docet*, & cum illis conuersatur. Hinc est quod etiam humanorum cordium terram possideant, quia omnium voluntates, ad se trahunt; & dum ipsi *opera sua in mansuetudine* (vt Sapiens ait) *perficiunt, super hominum gloriam diliguntur*. Denique *viuentium terram hereditabunt*. quæ est patria cœlestis, ad quam conditi fuerunt, & in qua Deum Dominum nostrum, qui illorum est hæreditas & patrimonium, possidebunt; & ab eodem etiam ipsi possidebuntur, qui habitat & requiescit super mansuetos, quibus cœlos suos replet. O Spiritus diuine, qui quasi columba, super mansuetos agnos descendis, ob similitudinem quam tecum habent, fac & me, tibi in mansuetudine similem, vt cum firmitate conjunctionem cum tua gratia possideam, & gloriæ postea hæreditatem, Amen.

g Ps. 24. 9.

Ecol. 1. 19.

Psal. 36. 9.

PUNCTVM V.

Beati qui lugent; quoniam ipsi consolabuntur.

FLETVS, qui beatus dicitur, hos actus complectitur. *Primus est Risum lusus, & superfluas recreationes, non illicitas solum repellit, sed aliquas etiam, quas sine peccato potuisset assumere, iuxta illud: risum reputavi errorem, & gaudio dixi, quid frustra*

I.

Eccles. 2.

deciperis? Secundus est, flere ob mea peccata, non tam ob incommodum, quod ex meis mihi prouenit, quàm ob diuinam offensionem, sicut fleuit sanctus Petrus, & Dauid cum diceret: Exitus aquarum deduxerunt oculi mei, quia non custodierunt legem tuam. Tertius actus est aliorum hominum peccata deflere, tum ob proprium ipsorum damnum, & condemnationem, tum ob iniuriam, qua Deus est ab eis affectus; ex corde dolens, quod videam quàm malè ipsi Deo feruiatur; sicut Hieremias, cum diceret, Quis dabit capiti meo aquam, & oculis meis fontem lacrymarum, & plorabo die, ac nocte, interfectos filia populi mei. Quartus actus est auxilium proprium, Dei què absentiam deflere, suspirando, ut illius præsentia frui possim, dicens cum Dauide, fuerunt mihi lacrymæ meæ panes die ac nocte, dum dicitur mihi quoti die, tibi est Deus tuus?

PRIMAE lacrymæ sunt contritionis, secundæ compassionis, tertix deuotionis; quibus illæ sunt similes, quæ in mysteriorum passionis meditatione funduntur. Et perpendens omnes has lachrymas mihi deesse, nec solum corporeas, (quæ sæpè solent sine culpa deesse) sed etiam illæ, quæ à spiritu procedunt, dicam ipsi Domino, quod filia Caleb dixit patri suo, terram australem & aurentem dedisti mihi, iunge & irriguam, dedit autem ei Caleb, irriguum superius & inferius. O peccator supreme anima mea sicut terra, sine aqua tibi.

Luc. 22. 62.

Psal. 118. 136

Hier. 9. 1.

Psal. 41. 4.

Ios. 15. 19.

Psal. 142. 6.

tibi, da mihi irriguum inferius, hoc est timoris lacrymas, & irriguum superius, quæ sunt lacrymæ amoris, vt ita peccata mea & miserias, omniumque mortalium defleam, vt à misericordia tua remedium earum obtineam, Amen.

D. Greg. 3.
Dial. c. 34.

DEINDE considerabo, nõ legi, quod Christus aliquandò riserit, vt S. Basil. notauit, scimus tamen, sæpè illum fleuisse, in præsepi videlicet, in morte Lazari, super ciuitatē Ierusalem & in cruce, tenerrimis lacrymis, sicut in horum mysteriorum meditationibus, licebit videre. Ac denique vt Apost. ait, *in diebus carnis suæ*, hoc est, vitæ suæ mortalis, *preces, supplicationesque cum clamore valido & lacrymis obtulit*, donec in horto Gethsemani orans sudauit, non aquæ guttas, sed sanguinis, atque si, sanguinis lacrymas, per omnes naturalis sui corporis poros funderet, propter mystici sui corporis peccata & miserias. O dulcis Iesu, cõuerte oculos meos in fontes lacrymarum, vt tuas comitentur, quarum ego fui causa.

II.
Regul. 17. ex
Fuf.

Heb. 5. 7.

TERTIÒ perpendam, fletum, qui in oculis huius mundi calamitatis & miserix est signum, in conspectu Christi esse beatitudinem; ita enim ipse, *beatos appellat eos qui lugent*, promittens illis, in eo, consolationem, propter quod lugent. Si lugent ob sua peccata consolationem in eorum venia obtinebunt. Si ob aliena peccata, aut proprium suum à Cœlesti patria.

III.

Mat. 5. 5.

Psal. 29. 12. exilium; *conuertet Deus planctum eorum, in gaudium ipsis, spe, quod illorum labores finientur, & æternæ consolationes aduenient, citò, abstergente Deo omnem lacrymam ab oculis eorum, & planctui finem imponente.* O felices lacrymas, quæ tales consolationes pro præmio habent. Hic Deus meus, lugere volo, siquidem ipse luctus est dulcis, quod si adeò iucundum est, tui amore lugere, quam erit dulce teipso frui!

S. Aug.

IV.

Luc. 6. 25.

DENIQUE perpendam, *Væ illud quod Christus minatus est, dicens. Væ vobis, qui ridetis nunc, quia lugebitis & flebitis.* Si itaque effrænate merisui tradidero vanisque voluptatibus, sequentur mihi amaræ lacrymæ & terribilis dolor, vel in hac vita, iuxta illud

Prou. 14. 13. Salomonis, *risus dolore miscebitur & extrema gaudij luctus occupat,* aut in altera, vbi

Mat. 8. 12. Christus ipse dixit *erit fletus, & stridor dentium,* iuxta sententiam aduersus Babylonem

Apoc. 18. 7. *latam, quantum glorificauit se & in delitijs fuit, tantum date illi tormentum & luctum, quia dixit in corde suo, sedeo Regina, & luctum non videbo.* Detestare ô anima mea, risus inanes, & planctum honestum amplectere, siquidem temporaneis lacrymis redimes æternas.

(..)

PUNCTVM VI.

Beati qui esuriunt & sitiunt iustitiam, quoniam ipsi saturabuntur.

ESVRIRE & sitire iustitiam, hos actus complectitur. *Primus* est desiderare, omnia, quæ iustitiæ sunt & obligationis erga Deum & proximos, implere, nulla prætermittenda; sed omnia omnino libenter absque tædio & fastidio etiam cum carni desipiunt, præstando, instar illius, qui famelicus comedit, & sitibundus bibit; comedit enim bibitq; ille, quantum necesse est, magno appetitu & gustu. iuxta illud Sapientis, *Anima esuriens, etiam amarum pro dulci sumet.* *Secundus* actus est, desiderare magis ac magis in virtutibus proficere, eo iudicio quod parum sit quod habetur, deesse verò plurima. *Tertius* actus est, esurire & sitire, ut hæc ipsa iustitia sit in mundo, & omnes eam assequi studeant, & conservare; seiplos etiam ad famem temporalem & quamcunque aliam molestiam tolerandam offerant, ut hæc iustitia prævaleat. *Quartus* actus est, ex omnibus visceribus esurire Christum Dominum, *qui nostra iustitia est*, sacramentaliter, aut spiritualiter sumere, ac desiderare, viam ipsius gratiam, vinumq; & lac diuinarum consolationum *haurire*: magna *Isaia 12.3.* siti currendo ad ipsa Sacramenta, ad orationem & meditationem tanquam *ad fontes Saluatoris*, ex quibus illæ promanant. *Quintus* est,

I

Prov. 27.7.

1. Cor. 1.30.

Isaia 12.3.

ardenter desiderare coronam iustitiæ, & suspirare ad visionem DEI, & eum Christo, eius mensæ assidere, ut comedam ac bibam, quod me semper satiare possit. In hac fame & siti, consistit ille quem spiritus feruorem appellamus, accediæ & pigritiæ vitio omninò contrarius; quo feruore, meritò, mea omnia opera perficiam, erubescens, quòd cibos corporis tanta fame appetam, spiritus vero tanto fastidio.

II.

SECUNDO considerabo, Christum Dominum nostrum, adèd semper esuriuisse & sitiuisse iustitiam; ut corporis famem non sentiret, sicut valde defatigatus, & cibo indigens, dixit suis discipulis, *meus cibus est, ut faciam voluntatem eius qui misit me*, atque si clarius dixisset, donec spiritus appetitum exsatiem, nihili facio famem corporis; neque hoc cibi sui defectu corpus premitur; donec solum spiritus sumat. Tanta deinde siti premebatur, bibendi calicem passionis suæ, ut diceret, *Baptismo habeo baptizari, & quomodo coarctor usque dum perficiatur!* In cruce quoque dixit, *sitio*, idque non tam propter sitim, quam in corpore tolerabat, quàm propter eam, quam in spiritu patiebatur; sicut in horum mysteriorum meditationibus apparebit. O dilecte Redemptor, accende me tui amoris igne, ex quo fames hæc sitisque procedit, ut tuum semper obsequium, esuriam & sitiam, sicut tu meum remedium sitiuiisti.

Ioan. 4.34.

Luc. 12. 50.

Ioan. 19. 28.

III.

TERTIÒ perpendam, tales esurientes

esse beatos, quia saturabuntur, Deo illis largiente, quod optant, copiosam illis in hac vita gratiam, & plurima merita concedendo, magna interiori spiritus eorum iucunditate, immò seipsum illis in cibum dando, & amore se ipsis veniendo, tanta satietate, vt dicant, *quid mihi est in cælo & à te quid volui super terram?* Et quamuis huius vitæ satietas nouam famem & sitim excitet, iuxta illud, *qui edunt me adhuc esurient, & qui bibunt me adhuc sitient.*

Psal. 72. 25.

Eccl. 24. 29

Sed hæc tamen fames & sitis, non molesta est, sed iucunda, quia fastidium auferens gustum auget. Denique in futura vita, vt ait Dauid, *conspectu Dei* claro, *satiabuntur cum aperuerit gloria eius.* O felix fames, cuius pæmium est talis satietas! expende anima mea hanc saturitatem, quia illa talem in te famem excitabit.

Psal. 16. 15.

Q V A R T Ò perpendam minas Christi Domini dicentis, *Va vobis qui saturati estis, quia esurietis.* Satures eos appellat, qui bonis temporalibus sunt pleni, comeduntque ac bibunt vsque ad satietatem, vt sibi indulgeant, ex quo oritur, vt nec esuriant nec sitiant iustitiam, sed fastidio quodam illam horreant, iuxta illud Sapientis, *anima saturata calcabit fauam,* cuius pœna erit similis eius, qua Epulo ille diues & auarus premebatur, *qui epulabatur quotidie splendide,* & postea *in inferno sepultus tanta siti premebatur,* vt vehementer desideraret,

IV.

Luc. 6. 26.

Prou. 27. 7.

Luc. 16. 19.

&c.

Vt

1. Cor. 4. 8.

Luc. 1. 51.

vt Lazarus extremum digiti sui intingeret in aquam, & refrigeraret linguam eius, quia cruciabatur in illa flamma, quod tamen fuit illi denegatum. Etiam satures appellat superbos, qui teste Apostolo iam saturi sunt ac diuites facti, qui tandem eò deuenient, vt insigni fame, bonorumque omnium penuria preman- tur, Deus enim Dominus noster, sicut Beatif- sima Virgo dixit, *esurientes implet bonis, & diuites dimittit inanes.* O Deus æterne, aufer à me adeo execrabilem satietatem, quo à tam molesta miseraque fame, liber euadam.

PUNCTVM VII.

Beati misericordes, quoniam ipsi misericor- diam consequentur.

I

Tob. 4. 9.

MISERICORDIA complectitur qua- tuordecim illa opera, quæ Misericor- diæ appellamus, septē videlicet cor- poralia, & septem spiritualia, quæ omnia, tri- bus circumstantiis adhibitis, exercentur, vt sint excellentia. *Prima* vt ad omnes proxi- mos, qui in miseria sunt, nemine excluso, et- iam inimico, se extendat. *Secunda*, vt omne genus miseriarum, tam corporis quam spiri- tūs complectatur iuxta cuiusque facultates: Sicut dixit filio suo Tobias, *si multum tibi fue- rit, abundanter tribue: si exiguum tibi fuerit, etiam exiguum libenter impertiri stude.* Quod si facultas tibi desit ad subueniendum alicui necessitati, saltem cupias subuenire; petalq;

à Deo,

à Deo, vt ipse subueniat; & studeas si potes, vt remediũ alij adferant. *Tertia* est, vt interna a-
 lienę miserię compassione tete exerceas, eam
 quasi propriam prius commiserante corde
 sentiendo, & postmodum ipsum donum, ex
 sola charitate, præbendo, nullã aliã retribu-
 tione expectatã, nisi à solo Deo, *qui retribuet*
tibi, vt Christus dixit, in retributione iusto-
rum.

Luc. 14. 14.

II.

DEINDE considerabo, Christum Domi-
 num nostrum, eminenter fuisse misericor-
 dem, cum tribus prædictis circumstantiis:
 fuit enim vniuersalis omnium nostrarum mi-
 seriarum reparator, & totum suę prædica-
 tionis tempus, in iis misericordię operibus
 impendit: ægros sanando; esurientes, et
 iam miraculo pascendo; mortuos suscitando;
 peccatoribus amanter ignoscendo; ignoran-
 tes docendo; orando; & *omnibus bene faciendo*
ac sanando omnes oppressos à diabolo. Tantiq̃ue
 hanc virtutem fecit, vt iis, qui ipsum ab ea re-
 mouere conabantur, dixerit: *discite quid est?*
Misericordiam volo & Sacrificium, quasi dice-
 ret, illud discite, quod potius est, & præ aliis
 Deo placet; placet aut̃ illi misericordia præ
 sacrificio, nec vult hoc sine illa. O bone IESV,
 qui in hunc mundum misericordiã motus ve-
 nisti; & ex commiseratione miseras nostras
 supra tuos humeros, vt nos ab eis liberares,
 accepisti, hanc mihi exhibe misericordiam,
 vt te imitari possim in ea, & quandoquidem
 omnibus dixisti, *Estote misericordes, sicut &*

Marc. 8.

Act. 10. 38.

Matt. 9. 13.

& 12. 7.

Luc. 6. 36.

Pater

Pater vester misericors est, adiuua me gratia tuâ, vt excellentem eius misericordiam imitari valeam.

III.

TERTIÒ perpendam, misericordiam præmium esse, obtinere à Deo misericordiã, & ab omnibus miseriis, tam corporis quàm spiritûs liberationem, in hac quidem vita quâ tum expedit; in futura verò ita plenè, & cum eo excessu, quo Dei omnipotentis misericordia, imbecillis hominis misericordiam excedit, cû illa sit, ex omni parte infinita, vt in 6. parte Meditat. 12. dicitur. Quæ tamen eò erit erga me maior, quò maiorem ego erga proximum exhibuero; remetietur enim mihi, quâ mensurâ mensus fuero, sicut 1. parte Meditatione 21. dictum est. Si itaq; tot ego habeo miseria, à quibus solus me Deus possit liberare, quid magis è re mea facere poterò, quam si erga alios sim misericors; vt Deus sit misericors erga me? ò felices misericordes, quos misericordiarû Pater ab omnibus liberat miseriis.

IV.

DENIQVE nisi misericors sim, ero misericors, quia Deus non compatietur mihi, sicut *Matt. 18. 34* non fuit cõpassus *nequam illi seruo, quem tradidit tortoribus,* quod erga suum conseruum non fuisset misericors, imò (vt ait S. Iacobus) *Iacob. 2. 13. iudicium erit sine misericordia illi, qui non fecit misericordiam.* Ac propterea in die iudicij referentur in sententia pro bonis opera misericordiarum quæ fecerunt; & eorundem defectus exprimitur in sententia aduersus reprobos vt suo loco in 1. parte dictum fuit.

PVNCTVM VIII.

Beati mundo corde, quoniam ipsi Deum videbunt.

PERFECTA cordis mundities, est a perfecta caritas, cum tribus illis circumstantijs, quas posuit Apostolus, *De corde puro, & conscientia bona, & fide non ficta.* Prima circumstantia est, cordis mundities siue puritas, non solum à lætalibus peccatis, sed etiam quoad poterit fieri, à leuioribus, ita, vt, quamuis attingant illud, nō tamen penetrent nec consuetudine aut constanti affectu inhærescant. Secunda est, conscientie puritas & sanctitas, quæ illam mundis cogitationibus & desideriis, mundisque & sanctis operibus replet. Tertia est, simplicitas absq; vlla fictione in agendo cū Deo & cum hominibus, incedēdo cū eis in veritate, sincera & pura intentione, absq; duplicitate & fraudibus. Hæc puritas propterea dicitur *cordis*, quod animam præcipuè & voluntatem spectet, vnde etiā ad corpus promanans, in eo efficit castitatē, iuxta cuiusque statum. Quamuis in virginibus & continentibus purior sit, quia, vt ait Apostolus, *b Sancti sunt corpore & spiritu, c mundantes se ab omni inquinamento carnis & spiritus.*

I.

a 1. Tim. 1. 5

b 1. Cor. 7.

34.

c 2. Cor. 7. 1.

II.

DEINDE perpendam, Christum Dominum nostrū eminentissimum fuisse in hac puritate: quia neq; peccauit, neq; peccare potuit, neq; d *princeps huius mundi in eo habuit quicquam.* d Ioā. 14. 30.

nec

c. 8. 46.

1. Pet. 2.
22.Matt. 23. 23
Luc. 11. 39.

Sap. 7. 26.

III.

Psal. 23. 3.

nec eius aduersarij potuerunt e eum arguere de peccato. Vitam suam purissimis ac sanctissimis actionibus exornauit, in omnibus quaerens Patris sui gloriam, nec in ore eius inuentus est dolus, adeoque fictam puritatem, quae non esset ex corde, oderat, ut aspere illam reprehenderet, dicens, *Vae vobis Scribae & Pharisei hypocritae, quia mundatis quod de foris est calicis, & paropsidis, intus autem pleni estis rapina & immunditia. Pharisee caece, munda primum quod intus est calicis & paropsidis, ut fiat id quod de foris est mundum.* Nam ex cordis puritate, externi operis puritas manat, & ut nemo, ex eo calice bibere vellet, qui etsi exterius mundus, intus tamen sordidus esset; ita Christo Domino externa mundities, sine interna non placet. O purissime Saluator, candor lucis aeterna & speculum sine macula Dei maiestatis, & imago bonitatis illius. Munda me ab omnibus maculis, & omnibus exorna virtutibus, ut intus & extra, mundus sim in tuo conspectu in secula. Amen.

ULTIMO perpendam, huius puritatis praemium esse beatitudinem essentialem Sanctorum, tam huius vitae, quae consistit in Dei suauitatis & iucunda contemplatione, quam alterius vitae, quae consistit in clara ipsius Dei visione, de cuius excellentijs dicitur in 6. parte Meditatione 51. Et propterea dixit Dauid, *quis ascendet in montem Domini? aut quis stabit in loco Sancto eius? innocens manibus & mundo corde, qui non accepit in vano animam suam, nec*

147 aut

iuravit in dolo proximo suo. O beata mundities, quæ ad tantam altitudinem eleuatur! O anima mea, si quidem non intrabit in cælum ali-
quod coinquinatum culpâ, vt videat Deum: contende ad summam puritatem & mundi-
tiem, vt obtinere tibi liceat huiusmodi fel-
icem visionem.

Apos. 21. 27

PUNCTVM IX.

Beati pacifici, quoniam filij Dei vocabun-
tur.

PACIFICI sunt, qui pacem faciunt, in quo sunt quatuor gradus eximij. *Primus* est, seipsum pacificare, carnem suam spiritui, perturbaciones rationi, & totum spiritum Deo subiiciendo. *Secundus* est, cum cæteris hominibus se pacificare, iuxta illud Apostoli, *quod ex vobis est, cum omnibus pacem habentes.* Nulla eis data perturbacionis occasione, sed magnæ potius coniunctionis. *Tertius* est gradus, ipsos proximos inter se etiam pacificare, studendo, dissidentes inter se componere. *Quartus* & supremus est, animas cum Deo pacificare, adiuvando ad earum cum eo reconciliationem; & creaturas reducendo ad sui creatoris obsequium.

I.

Rom. 12. 18.

Hos pacis gradus perpendens, *quæ* teste Apostolo *exuperat omnem sensum:* Deslebo eorum defectum, quem in me experior, supplexque Deum rogabo, vt illos mihi communicare dignetur. O DEVS pacis & charitatis,

Philip. 4. 7.

III. Part. Medit.

L

largire

largire mihi pacem illam, quam tuis dedisti Apostolis, ut in pace & tranquillitate, tibi seruiam, alijque, me cooperante, & tecum illos pacificante, tibi seruiant.

II.

DEINDE perpendam, CHRISTVM Dominum nostrum venisse è cœlo, ut hanc pacem nobis adferret, ac propterea, per excellentiam *Rex pacificus* appellatur, in qua pace tantopere sibi placuit, ut & suos ipse *discipulos*, ea pace salutaret, & eadem voluerit ipsos alios salutare, dicentes *pax huius domui*, & ut nos cum æterno suo patre pacificaret, innumeras sustinuit persecutiones, nunquam tamen, in seipso pace & tranquillitate amissa, potius *cum his qui oderunt pacem, erat pacificus*, & per sanguinem quem in cruce effudit, ut Apostolus ait, *pacificauit omnia, siue qua in terris, siue qua in caelis sunt.* O Rex pacifice & supreme, cui tanti constitit, hanc pacem adipisci, ne quæso patiaris eius me fructu priuari, nec bellum sit vllum, aded graue, ut me ab eius consecutione retardet.

Ioan. 20. 21.

27.

Luc. 10. 5.

Psal. 119. 7.

Coll. 1. 20.

III.

TERTIÒ considerabo, præmium pacificorum esse, ut eminenter sint filij Dei. *Primum* quod singulariter ab ipso diliguntur, & magnam apud ipsum gratiam inuenient, ob similitudinem, quam cum ipso habent. *Secundo* quia eos, sub paterna sua prouidentia suscipiens, eorum, tanquam carorum filiorum curam geret, eis indulgens, donisque suis eos ditans, ac verorum filiorum spiritum

eis

eis tribuens, vt non solum filij Dei nominentur 1. Ioan. 3. 2.
 verum etiam re ipsa sint. Ac denique quia gloria ipsius hæredes erunt: vbi hanc dignitatem plenissimè consequentur, & simul immensam & æternam pacem. O felices pacifici, qui ad talem dignitatem sunt euecti, infelicissimi vero, qui pacem turbant; qui propterea filij Dæmonis vocabuntur, cum quo hæreditatis partem habebunt in inferno.

PUNCTVM X.

Beati qui persecutionem patiuntur propter iustitiam; quoniam ipsorum est Regnum cælorum.

P R I M V M considerandum est, quas persecutiones, à quibus, quam ob causam, & qua ratione, iusti patiuntur. *Persecutiones*, sunt omne genus iniuriarum & afflictionum in facultatibus, honore, consolatione, salute, & vita, à quibus, vel vniuersim, vel ex parte, nullus est liber. Quia regula est generalis Apostolo teste, a *Omnes, qui piè volunt viuere in Christo IESV, persecutionem* a 2. Timos. 3. 12. pro illo patientur. Has inferunt Dæmones, propter odium, quo Deum Dominum nostrum, & virtutem prosequuntur; homines etiam illorum ministri, siue apertè sint hostes, siue, qui amicos quidem se esse profitentur cum specie pietatis, etiã ipsi, *b Parètes, fratres & cognati,* b Luc. 21. 16 (ipso Christo attestante) *iustos tradent, ac mor-*

L 2

te asfi.

c Ioan. 16. 2. te afficient: c arbitantes obsequium se praestare Deo.

d Pet. 2. 19. 20.

c 4. 16.

Harum persecutionum causa, non erit (vt S. Petrus ait) d quod peccantes colaphizentur & sufferant, sed quod bene facientes patienter sustineant, & quod propter Dei conscientiam sustineat quis tristitias, patiens iniuste. c Nemo itaque (ait idem Apostolus) vestrum patiatut vt homicida, aut fur, aut maledicus; Si autem vt Christianus, non erubescat, sed glorificet Deum in isto nomine. Iustitiæ itaque, qua quis statuit fidem seruare, & religionem; virtutum etiam opera, ad quæ obligantur, exerceat; aliena vitia reprehendere; propriis officijs satisfacere; perfectiorem, & religiosam vitam, ad quam vocati sunt, sequi, hæc inquam in causa sunt, cur iusti persecutiones sustineant. Ratio verò & modus, eas sustinendi, est, vt magnâ patientiâ animique lætitiâ sustineant; magnum Dei fauorom reputâtes, quod aliquid eius amore pati digni habeâtur. Nam propter iniustitiam aut scelera aliquid, aut cum impatientia, non pertinet ad hanc beatitudinem.

II.

DEINDE considerabo rara illa, quæ in hoc genere CHRISTVS Dominus reliquit nobis exempla, ab ipsa enim infantia persecutionem sustinuit, multoque grauiorem, tribus vltimis vitæ suæ annis, conueniente ad eam persecutionem omni hominum genere, & in omni genere rerum, maiori atrocitate, quàm vnquam fuerit auditum, & ob

& ob causam ex parte ipsius iustissimam omnium, quæ vnquam fuerit, propter promulgationem videlicet sanctissimæ suæ legis, & reprehensionem vitiorum & scelerum, & ob humani generis redemptionem. Idque totum sustinuit admirabili & prodigiosa patientia, vt in *fundamentali Meditatione quarta Partis*, quæ tota est de hoc puncto, dicitur.

Hoc exemplo me ipsum excitabo ad patiendum & sustinendum, mihi ipsi dicens: si Dominum meum persecuti sunt, quid mirum si me eius seruum persequantur? Et si *Mat. 10. 25* Patrem familias Beelzebub vocauerunt, quanto magis domesticos eius? O Saluator mi, domesticus tuus sum, paratus ferre ac pati, quamcunque persecutionem, ob gloriam & præmium eius, concede mihi ad imitationem tuam, magna seruitij tui bona facere, & magna mala, absque tui offensione pati.

TERTIÒ considerabo, eorum, qui III persecutionem patiuntur, præmium esse regnum Cœlorum, quod etiam pauperibus spiritu promittitur, sed maiori excellentia: pluris enim æstimatur persecutiones illas pati, quæ ab aliena manu inferuntur, quàm ferre paupertatis miseras, quæ sponte & propria electione suscipitur.

Hoc regnum dat DEVS gustandum in hac vita, dum medijs tribulationibus, *lustitiam, Rom. 14. 17.* pacem, & gaudium in Spiritu sancto, iis, qui

*Marc. 10. 30**Matt. 5. 11.**Iacob. 1. 12.**Luce 6. 26.*

illas patiuntur, impertitur. Propter quam causam, ipse Christus dixit, se *centies tantum nunc in tempore hoc*, nobis largiturum *cum persecutionibus, & in saeculo futuro vitam aeternam*. Additque *Beati estis cum maledixerint vobis homines, & dixerint omne malum aduersum vos mentientes, propter me. Gaudete & exultate, quoniam merces vestra copiosa est in caelis*. Atque si distinctius diceret, adeo est magna merces, ut sola eius spes, ad vos in persecutionibus exhilarandos sufficiat, adeo excellenti gaudio, ut centies excedat illud, quod sine illis habuissetis. O felices persecutiones, quae eas sustinentem exaltant, ut sit Rex in caelis, & coronam accipiat vitam, quam Deus re promisit. Haec mihi erunt gaudium, in eis totam gloriam meam ponam. Veniant, Deus meus, omnes, quas dignaberis permittere, gratia enim tua, me offero, ad eas, propter iustitiam amplectendas, ob spem, quam mihi facis gloriam tuam obtinendi.

IV.

DENIQUE minas illas considerabo, quas CHRISTVS Dominus, ijs minatur; qui contrariam incedunt viam, dicens, *Vae cum benedixerint vobis homines*, mundani, scilicet, & vos eorum laudibus & adulationibus delectamini. Et cum verbo illi *Vae* nihil aliud addit, ostendit, graues esse minas, quasi diceret; *Vae vobis*, quia huiusmodi benedictionibus vos decipiunt, & in graues culpas pertrahunt, & quoniam ab impijs huiusmodi benedicimini, quos imitamini, participes maledictionum eritis.

eritis, quæ illis superuenient. Nolo, Redemptor mi, ab huius mundi hominibus benedici, *ne oleum peccatoris impinguet caput meum,* *Et ne maledictio intret sicut oleum in osibus meis.* Hic volo ab impijs maledici, vt postea cum bonis à te benedicar, regnemque tecum in regno cœlorum in æternum. Amen.

Psal. 140. 5.
Et 108. 2.

MEDITATIO XII.
QVAE OFFICIA CHRISTI
tus hoc sermone Apostolis
commendaue-
rit.

POST octo Beatitudines in medium allatas, Commendauit CHRISTVS Dominus Apostolis eorumque Successoribus tres illos actus, siue officia cœlestis & Ecclesiastica Hierarchia, quæ Sanctus Dionysius appellat: Purificare, Illuminare, & Percipere: tribus ad id accommodatis iucundisque similitudinibus vtens: quæ Meditationis huius erunt argumentum; quas quisque poterit in propriam utilitatem applicare.

*Cap. 3. de
cœlesti Hierarch.*